

Ja fa molts anys i com a conseqüència de la lectura d'un petit treball publicat a la revista Espeleoesie, vaig tenir coneixement de l'existència d'aquesta cavitat que degut a les seves característiques, va començar a despertar el meu interès immediatament. La informació de la que disposava, sobre tot la referent a la seva situació, era més aviat escassa i poc precisa, i això va fer que en dues ocasions, els llargs desplaçaments que vàrem realitzar a terres franceses on es troba situada, acabessin en sengles fracassos donat que no vàrem ser capaços de trobar-la.

És per tot això, que quan en Miquel em va dir que aprofitant una estada per aquella comarca, havia provat de localitzar-la i aquesta vegada sí que ho havia aconseguit, vaig proposar-li immediatament explorar-la tan aviat com fos possible.

I és així com un dissabte del més d'octubre del 2008 em trobo remuntant el sinuós camí que tot sortint de les rodalies de Prunyanes (La Fenolleda) i enfilant-se pels pendents del vessant sud del Roc Paradet ens durà aproximadament en una hora fins a la boca de l'Avenc Vidal.

Es tracta d'una interessant cavitat que comunica amb l'exterior per una obertura arrodonida de tres metres de diàmetre aproximadament i que dona pas a un itinerari absolutament vertical tallat per diferents rampes i petits replans, que ens portarà directament a la cota de màxima fondària situada a -200 metres. En alguns trams, sobretot a partir dels 100 metres de profunditat, l'avenc està adornat amb tota mena de formacions litogèniques, principalment de tipus parietal. Digne d'esmentar és també l'amplada d'alguns dels pous que arriba a ul-

trapassar els deu metres de diàmetre en alguns punts.

Cal fer especial atenció a la caiguda de pedres, que venen de l'exterior i també de la rampa que es troba a la base del primer ressalt, ocupen tots els replans de l'avenc i que la nostra progressió, provoca que es precipitin pels diferents pous amb el corresponent risc pels companys que es troben més avall. Procurem moure'ns amb molt de compte, però malgrat això no podem evitar que de tant en tant, alguna caigui, i encara que son de petita mida, immediatament agafen molta velocitat degut a la verticalitat de l'avenc i baixen xiulant com si de projectils es tractés, passant a vegades a fregar d'alguns de nosaltres i obligant a protegir-nos, cercant recer de la millor manera possible prop d'alguna paret.

Quan sortim, les darreres clarors d'aquesta tarda de tardor il·luminen encara el bosc d'alzines on ens trobem i quan després de canviar-nos comencem a caminar, és ja negra nit. El cansament i el pes de les motxilles i saques de material que carreguem, fan que la baixada se'ns faci un xic pesada, però arribem al lloc on em deixat el cotxe amb la satisfacció d'haver pogut realitzar per fi aquesta exploració. Un merescut dinar-berenar - sopar, ens deixa en òptimes condicions pel viatge de tornada a casa.

Així doncs, l'Avenc Vidal és una cavitat força atractiva, la visita a la qual penso que és del tot recomanable, però duta a terme per un reduït grup d'espeleòlegs que es moguin amb molta precaució per tal d'evitar en la mesura del possible el perill que representa l'esmentada caiguda de pedres.

Toni Rocias

8è centenari del naixement de Jaume I

És una tradició o una sensibilitat que l'Agrupació Excursionista es faci ressò dels fets, homenatges i aniversaris que viu la nostra societat, des de l'excursionisme que li és fonamental però també des de la història, la literatura, l'urbanisme. Des del butlletí copsem la riquesa dels nostres dies, de les hores i dels fets rellevants.

El 2008 se celebrà el vuitè centenari del naixement de Jaume I. És un bon moment per recuperar la història del nostre poble, una ocasió per aprendre qui va ser aquest rei perquè a vegades l'ombra del temps desdibuixa el perfil genuí de la construcció d'un país que encara és viu; afavoreix la difusió d'una llengua que encara es parla i que vol ser més i més viva i més àmplia.

Amb Jaume I el llegat territorial es va fer molt extens, aquell moment fou un punt àlgid del període feudal de la

nostra història i del que representa l'empenta d'una dinastia a través de conquestes i d'herències en la corona catalano-aragonesa.

(reproducció)

Qui va ser Jaume I? Va néixer a Montpeller el 2 de febrer de 1208 i va morir a València el 1276. Va ser l'únic fill de Pere I el Catòlic i de Maria de Montpeller. Va tenir una vida àmplia puntejada de passió i també de desordre: diversos matrimonis i moltes altres relacions i molts fills. Comte de Barcelona, rei d'Aragó (1213-76) de València (1239-76) i de Mallorca (1229-76) i senyor de Montpeller.

La seva feina va ser fer créixer el territori català; si mirem enrera veiem que queden lluny les terres originàries de la Catalunya Vella, nascuda de la Marca com a protecció i defensa o com a terra de ningú i que